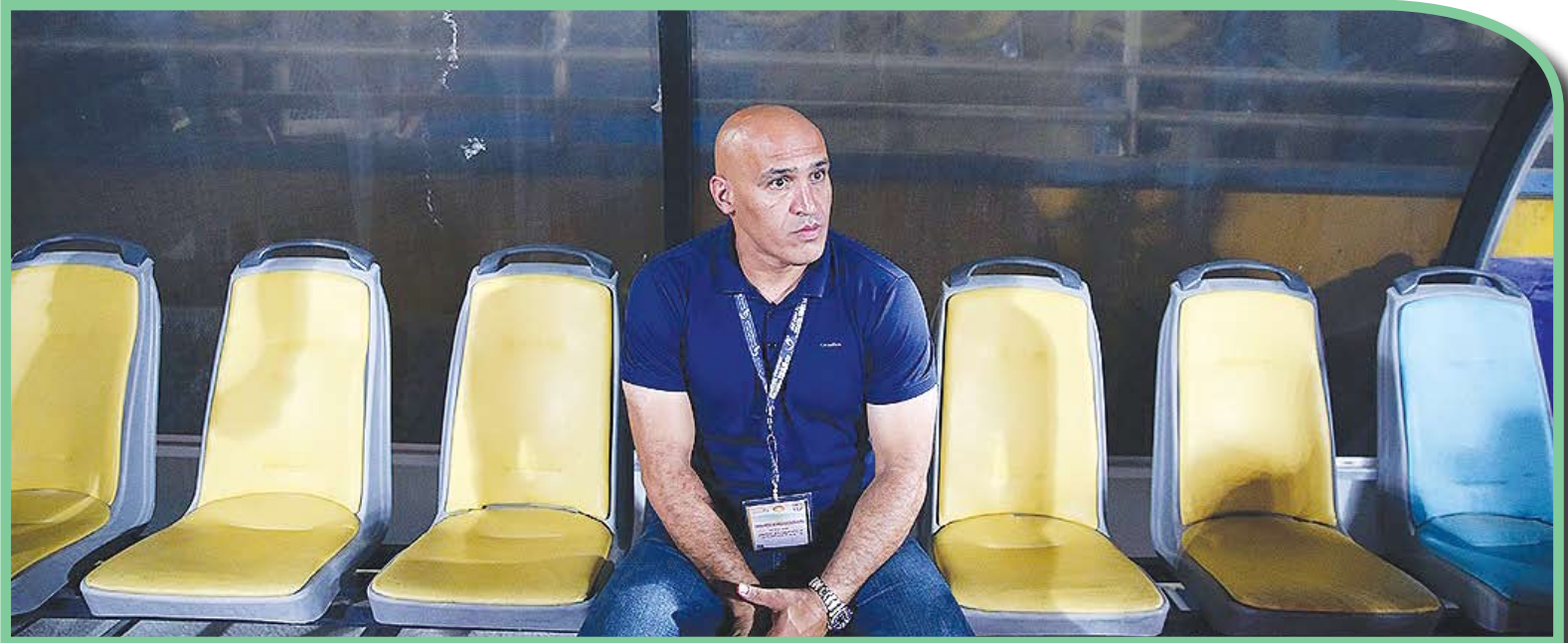

محصولی مشترک از مدیرعامل و سرمربی آبی‌ها

استقلالی "منصور" و "پر" افتخار

امادریغ از کوچکترین خبری در ارتباط با قصد علی‌رضا منصوریان برای کناره‌گیری از سمتش...

این است عشق به استقلال؟ مرحوم پورحیدری و حجازی هم اگر در این شرایط قرار می‌گرفتند، اینقدر چسبیده به استقلال عمل می‌کردند؟

می‌گویند بعد از بازی با پدیده، دستیاران علی‌منصور به خانه اش رفته و ساعتها برایش حرف زده‌اند تا از استعفا صر فتنظر کند. حدس‌مان این است که در این لحظات نیز چنین جلسه‌ای در حال برگزاری است چون دلسوزان (!) استقلال دلشان نمی‌آید این تیم از برکت وجودشان محروم شود...

استقلال به دسته یک هم که سقوط کند، وزیر محترم از وضعیت این تیم ابراز رضایت می‌کند، افتخاری شرایط را مطلوب می‌داند و

شرایطی که در نقل و انتقالات خواسته‌های سرمربی اجابت و تیم "راه افتاده" فصل قبل تجهیز و کامل شده بود.

منصوریان اما با این همه هیاهو و وعده و "حرف"، ضعیفترین استقلال تاریخ را ساخته است، تیمی که طی ۶ بازی، ۴ شکست در کارنامه‌اش به ثبت رسیده و خط حمله‌اش سوژه خنده فضای مجازی شده است.

سوال مافارغ از تمام مسائل و عوامل این است که منصوریان با این همه بازیکن چه کرده و چه تفکرات و تمریناتی دارد که نتیجه اش شده این آمار وحشتناک؟

و مهمتر اینکه او دیگر منتظر چه اتفاقی است که باورش شود خیر استقلال در جدایی و استعفا اوست؟

اینک که مشغول نگارش مطلب هستیم، بامداد روز شنبه است

(۱) از یک مربی در دومین فصل حضورش در یک تیم چه انتظاری می‌رود... نمی‌دانیم زمانی که این مطلب به چاپ می‌رسد، منصوریان همچنان سرمربی استقلال هست یا نه، گرچه این مساله در اصل موضوع مورد بحث ما تاثیری ندارد...

منصوریان فصل قبل را "افتتاح" شروع کرد و چند بار تا آستانه برکناری پیش رفت اما رفته رفته استقلال راه افتاد و تانایب قهرمانی لیگ برتر پیش رفت. تیم او در زمستان ۹۵ و بهار ۹۶ روندی کاملاً صعودی را طی کرد و اگر باخت مفتضحانه و تاریخی مقابل العین را نادیده بگیریم (که البته نشدنی است!) انتظار می‌رفت در شروع لیگ هفدهم، استقلالی مدعی و زهر دار را ببینیم، به ویژه در

